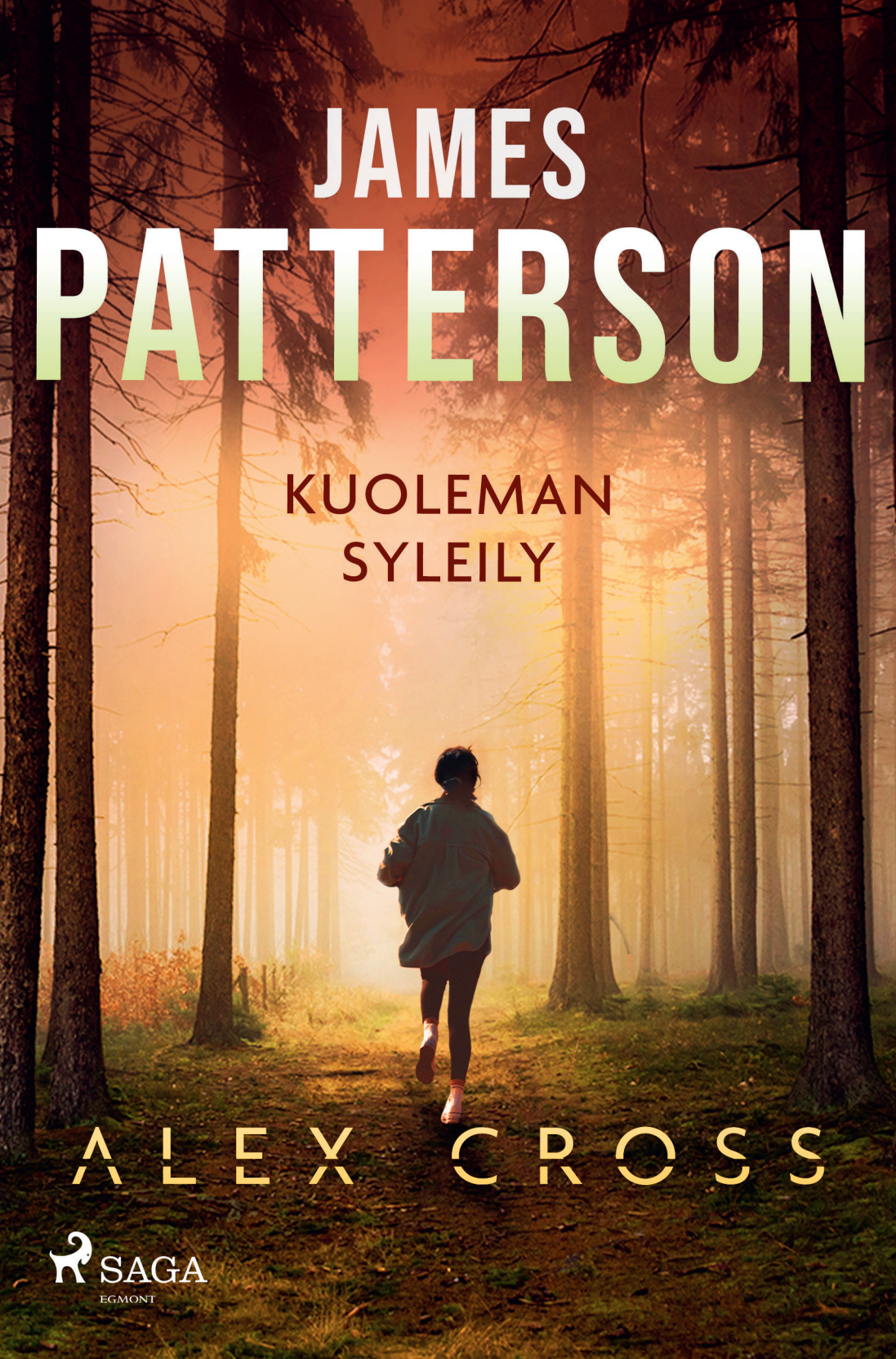

A person is seen from behind, running along a dirt path in a dense forest. The scene is bathed in a warm, golden light, suggesting a sunset or sunrise. Tall, thin trees line the path, and the air is misty, creating a sense of mystery and solitude. The person is wearing a dark jacket and dark pants, and their hair is tied back.

JAMES PATTERSON

KUOLEMAN
SYLEILY

ALEX CROSS

Kuoleman syleily

James Patterson

Kuoleman syleily

*Suomentanut
Jorma-Veikko Sappinen*

SAGA Egmont

Kuoleman syleily

Translated by Jorma-Veikko Sappinen

Original title: *Kiss the Girls*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1995, 2023 James Patterson and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727175089

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Isabelle Annelle ja Charles Henrylle

PROLOGI

Täydellisiä rikoksia

CASANOVA

Boca Raton, Florida kesäkuussa 1975

Nuori murhaaja asui erikoisen viisitoistahuoneisen rantatalon seinissä kolme viikkoa.

Hän kuuli ulkoa Atlantin tyrskyjen kuiskeen, mutta kertaakaan hänelle ei tullut kiusausta kurkistaa merelle tai valkealle, lähes sadan metrin pituiselle yksityishiekkarannalle. Tuossa häikäisevän komeassa, Välimeren tyyliin rakennetussa Bocan talossa oli niin paljon tarkkailtavaa, tutkittavaa ja saavutettavaa. Hänen sydämensä oli jyskyttänyt rajusti jo monta päivää.

Valtavassa talossa oli neljä asukasta: Michael ja Hannah Pierce sekä heidän kaksi tytärtään. Murhaaja vakoili perhettä hyvin intiimisti, sen yksityisimpinä hetkinä. Hän rakasti Piercejen pikkuesineitä, varsinkin Hannahin hienoa näkinkenkäkeluonetta ja erään vierashuoneen kattoon ripustettua tiikkistä purjelaivastoa.

Vanhempaa tytärtä Cotya murhaaja tarkkaili yötä päivää. Coty kävi samaa St. Andrewsia lukiota kuin hän. Coty oli ihastuttava. Koulussa ei ollut toista yhtä kaunista ja älykäästä tyttöä. Murhaaja piti silmällä myös Karrie Pierceä. Tyttö oli vasta kolmentoista, mutta jo nupullaan oleva namupala.

Vaikka murhaajalla oli pituutta yli satakahdeksankymmentä senttiä, hän mahtui helposti talon ilmastointikanaviin. Hän oli langanlaiha, ei ollut vielä kasvanut miehen mittoihin. Hän oli itärannikon siististi ja pikkuvanhasta pukeutuvaa opiskelijatyyppejä.

Hänen piilopaikassaan oli pino tuhmia romaaneja, hyvin eroottisia kirjoja, joita hän oli löytänyt kuumeisilla ostosretkillään Miamiin. Hän oli lueskellut *O:n tarinaa*, *School Girls in Parisia* ja *Voluptuous Initiationsia* ja jäänyt koukkuun. Hänellä oli seinissä mukanaan myös Smith & Wesson -revolveri.

Hän tuli ja meni kellarin saranaikkunasta, jossa oli rikkinäinen salpa. Joskus hän nukkuikin kellarissa vieressään vanha, lempeästi kehräävä Westinghouse-jääkaappi, jossa Piercet pitivät olutta ja virvoitusjuomia. Juomia tarvittiin juhlissa, joiden päätteeksi poltettiin usein nuotiota hiekkarannalla.

Totta puhuen hänen olonsa oli tuona kesäkuun yönä vähän tavallistakin omituisempi, muttei huolestuttavasti. Ei mitään hätää.

Aikaisemmin illalla hän oli maalannut sormin vartalonsa kirkkaan kirsikanpunaisia, oransseja ja kadmiuminkeltaisia juovia ja läikkeitä. Olihan hän sentään soturi, metsästäjä.

Hän kyyhötti kromattuine .22-kaliiperisine revolvereineen, taskulamppuineen ja kiihottavine kirjoineen Cotyn huoneen katossa. Niin sanotusti Cotyn päällä.

Oli kaikkien aikojen yö. Nyt saisi alkunsa kaikki se, millä hänen elämässään oli todellista merkitystä.

Hän teki olonsa mukavaksi ja ryhtyi lukemaan suosikkijaksojaan *School Girls in Parisista*. Taskulampusta lankesi kirjan sivuille himmeä valo. Kirja oli ilman muuta hyvin kiihottava, mutta myös tympäisevä. Se kertoi »kunnianarvoisasta» ranskalaisesta lakimiehestä, joka lahjoi iloluontoisen johtajattaren päästäkseen viettämään öitä tyttöjen hienossa sisäoppilaitoksessa. Kertomus oli täynnä mitä teennäisimpiä ilmauksia: »hänen hopeapäinen holkkinsa», »hänen petollinen patukkansa», »hän lipsutti alati halukkaita koulutyttöjä».

Jonkin ajan kuluttua hän kyllästyi lukemiseen ja tirkisti rannekelloaan. Kello oli jo lähes kolme: hetki oli koittanut. Hän pani kirjan pois kädet vapisten ja kurkisti ilmastointiaukon ristikon läpi.

Kun hän katseli vuoteessa makaavaa Cotya, hänen oli vaikea hengittää. Edessä oli aivan oikea seikkailu ja juuri sellaisena kuin hän oli kuvitellut.

Hän nautiskeli ajatuksesta: *Nyt elämä vasta alkaa. Teenkö minä sen todella? Teen...!*

Hän tosiaan asui Piercen talon seinissä. Pian tuo painajaismainen, kammottava seikka komeilisi Yhdysvaltain jokaisen suuren sanomalehden etusivulla. Hän tuskin maltoi odottaa *Boca Raton Newsiä*.

POIKA SEINIEN SISÄLLÄ!

MURHAAJA ASUI TALON SEINISSÄ!

TALOSSANNE SAATTAA ASUA RAIVOHULLU
HIMOMURHAAJA!

Coty Pierce nukkui kuin kaunis pikkutyttö. Hänellä oli liian suuri University of Miami Hurricanesin T-paita, mutta sen lieve oli kohonnut, ja murhaaja näki vaaleanpunaiset, silkiset, bikinimalliset pikkuhousut.

Coty nukkui selällään, toinen ruskettunut jalka ristissä toisen päällä. Hänen mököttävä suunsa oli aavistuksen verran raollaan, muodosti pikkuruisen o:n, ja hän näytti koostuvan silkasta viattomuudesta ja valosta.

Coty oli jo lähes täysikasvuinen nainen. Vain muutama tunti aikaisemmin murhaaja oli nähnyt hänen keikistelevän kokovartalopeilin edessä. Hän oli riisunut vaaleanpunaiset, topatut pitsirintaliivinsä, tuijottanut virheettömiä rintojaan.

Coty oli sietämättömän kopea ja saavuttamaton. Tänä yönä siitä tehtäisiin loppu. Tänä yönä hän ottaisi Cotyn.

Murhaaja irrotti metalliristikon katosta varovasti, äänettömästi. Sitten hän ryömi Cotyn huoneeseen, jota hallitsivat taivaansiniset ja hempeänpunaiset värit. Hänen rintaansa puristi, hengitys kulki nopeana ja työläänä. Yhtenä hetkenä hänen oli kuuma, seuraavana hän hytisi kylmästä.

Hänen kummassakin jalassaan oli nilkan kohdalta sidottu muovinen roskapussi, kädessään vaaleansiniset kumikäsineet, joita talon palvelustyttö piti siivotessaan.

Hän tunsi itsensä liukasliikkeiseksi ninjasoturiksi ja näytti maalattuine vartaloineen kauhistuttavalta. Täydellinen rikos. Siitä tunteesta hän nautti.

Voiko tämä olla unta? Ei, hän tiesi ettei nähnyt unta. Nyt oli tosi kysymyksessä. Suunnitelmat toteutuisivat! Hän veti syvään henkeä ja tunsi poltetta keuhkoissaan.

Lyhyen hetken hän tarkasteli nuorta tyttöä, joka nukkui rauhallisesti, jota oli St. Andrewsissa niin usein ihailut. Sitten

hän puikahti äänettömästi sänkyyn ainutlaatuisen Coty Piercen viereen.

Hän otti kumihansikkaan kädestään ja hiveli hellästi tytön virheetöntä, pronssinväriseksi ruskettunutta ihoa. Hän oli hierovinaan kaikkialle Cotyn vartaloon kookoksentuoksuista aurinkoöljyä. Hänen erektionsa oli jo kivikova.

Tytön vaalea tukka oli auringon valkaisema ja tuntui pehmeältä kuin kanin turkki. Se oli paksu ja kaunis ja tuoksui metsänpuhtaalta kuin palsami. *Kyllä, unelmat voivat toteutua.*

Äkkiä Coty räpäytti silmänsä auki. Ne olivat loistavan smaragdinvihreät, näyttivät Bocan kultasepänliikkeen mittaamattoman arvokkailta jalokiviltä.

Coty lausui tukahtuneesti pojan nimen – nimen jolla tunsin tämän koulusta. Poika oli kuitenkin antanut itselleen uuden nimen; nimittänyt itsensä, luonut itsensä uudelleen.

»Mitä sinä täällä teet?» Coty henkäisi. »Miten pääsit sisään?»

»Yllätys, yllätys. Minä olen *Casanova*», hän kuiskasi tytön korvaan. Hänen sydämensä oli ampaissut laukkaan. »Valitsin sinut kaikkien Boca Ratonin, koko Floridan kauneimpien tyttöjen joukosta. Oletko mielissäsi?»

Coty aikoi kirkaista. »Hiljaa», murhaaja hyssytteli ja peitti tytön pienen, suloisen suun omallaan. Rakastavalla suudelmalla.

Myöhemmin tuona Boca Ratonin ikimuistoisena silpomisen ja murhan yönä hän suuteli myös Hannah Pierceä.

Sen jälkeen hän suuteli kolmetoistavuotiasta Karrieta.

Ennen kuin yön työ oli edes päätöksessä, hän tiesi jo varmasti olevansa Casanova – maailman suurin rakastaja.

HERRASMIESVIERAS

Chapel Hill, Pohjois-Carolina toukokuussa 1981

Hän oli täydellinen herrasmies. Aina herrasmies. Aina hienotunteinen ja kohtelias.

Hän ajatteli omaa herrasmiesmäisyyttään ja kuunteli lempiväisten sihahtelevaa kuiskuttelua kun nämä lähestyivät University Laken rantaa. Kohtaus oli unenomaisen romanttinen. Sopi hänelle mainiosti.

»Onko tämä hyvä idea vai sanoin kuvaamattoman typerä?» hän kuuli Tom Hutchinsonin kysyvän Roe Tierneyltä.

Pari kipusi varovasti vihertävänsiniseen soutuveneeseen, joka kellui pitkän laiturin vieressä. Tom ja Roe aikoivat »lainata» venettä muutamaksi tunniksi. Opiskelijoiden salakähmäisiä tuhmuuksia.

»Isoisoisäni aina sanoi ettei lasketteleminen soutuveneellä myötävirtaan vaikuta haitallisesti elinikään», Roe sanoi. »Idea on loistava. Lähdetään.»

Tom Hutchinson alkoi nauraa. »Entä jos kyseisessä veneessä tehdään muutakin?»

»No, jos siihen muuhun sisältyy aerobiciä, se suorastaan pidentää elinikää.» Roe nosti jalkansa toisen päälle, ja hänen hameensa kahisi vasten sileitä reisiä.

»Kunnon ihmisten veneen pihistäminen kuutamოსoutelua varten on siis hyvä idea», Tom sanoi.

»Suurenmoinen idea.» Roe ei antanut periksi. »Loistava. Lähdetään.»

Kun soutuvene erkani laiturista, Herrasmies solahti veteen. Se kävi täysin äänettömästi. Hän kuuli rakastavaisten lumoavan kosiskelurituaalin jokaisen sanan, jokaisen liikkeen ja vivahteen.

Oli miltei täysikuu, ja se näytti Tomista ja Roesta levolliselta ja kauniilta kun he soutivat kimmeltävälle järvelle. Alkuillasta he olivat käyneet Chapel Hillissä syömässä romanttisen ravintola-aterian, ja kumpikin oli pukeutunut parhaimpiinsa. Roella oli musta vekkihame, kermanvärinen silkkipusero, hopeiset näkinkenkäkorvakorut ja huonetoverinsa iltapukuhelmet. Täydellinen veneilyasu.

Herrasmies oli melko varma, ettei Tom Hutchinson omistanut tuota harmaata pukua. Tom oli kotoisin Pennsylvaniasta. Hän oli autonasentajan poika, joka oli onnistunut paitsi pääsemään Duken jalkapallojoukkueen kapteeniksi myös pitämään keskiarvonsa kiitettävän rajoilla.

Roe ja Tom olivat »kultainen pari». Se olikin suurin piirtein ainoa asia, josta Duken ja läheisen University of North Carolinan opiskelijat pystyivät olemaan yhtä mieltä. »Skandaali», se että Duken jalkapallojoukkueen kapteeni seurusteli naapuriyliopiston Atsaleakuningattaren kanssa, vain höysti romanssia.

Vene ajelehti hitaasti järvellä, ja pari ahersi vastahakoisten nappien ja vetoketjujen kimpussa. Lopulta Roella ei ollut yllä muuta kuin korvakorut ja lainatut helmet. Tomilla oli enää valkoinen paita, joka oli kuitenkin auki alas asti, niin että se muodosti eräänlaisen teltan kun hän yhtyi Roeen. He alkoivat rakastella tarkkaavaisen kuun vartioimana.

Heidän vartalonsa liikkui sulavasti, vene keinui leppoisasti ja leikkisästi. Roe päästeli pieniä voihkaisuja, jotka sekoittuivat etäältä kantautuvaan laulukaskaiden kimeään kuuroon.

Herrasmies tunsu raivon hyökyaallon paisuvan sisällään. Hänen pimeä puolensa murtautui esiin: julma, tukahdutettu eläin, nykypäivän ihmissusi.

Äkkiä Tom erkani Roen sisältä, niin että kuului vaimea poksahdus. Jokin väkevä voima kiskoi häntä veneestä. Ennen kuin Tom putosi veteen, Roe kuuli hänen huutavan. Huuto oli merkillisen kähähtävä.

Tom nielaisi järvivettä ja kakisteli rajusti. Hänen kaulassaan tuntui hirveä kipu ja polte, joka paikantui pienelle alueelle mutta oli hyvin voimakas ja pelottava.

Sitten väkevä voima, joka oli vetäissyt hänet takaapäin järveen, äkkiä hellitti. Tukehduttava puristus laantui. Hän pääsi vapaaksi.

Tom kohotti isot, voimakkaat pelinrakentajan kätensä kaulalleen ja tunsu jotakin lämmintä. Kaulasta suihkusi verta joka levisi järviveteen. Hänet valtasi kauhea pelko, lähes pakokauhu.

Kauhistuneena hän koetti kaulaansa uudelleen ja tunsu siihen uponneen veitsen. *Voi hyvä Jumala*, hän ajatteli. *Minua on puukotettu. Minä kuolen tämän järven pohjaan enkä edes tiedä miksi.*

Kiduttava murhaleikki alkaa, kun kaksi sarjamurhaajaa
lyöttäytyy yhteen.

Nuoria naisia siepataan yliopistojen kampuksilta pitkin
Yhdysvaltain itärannikkkoa. Tekoihin liittyy mies, joka käyttää
nimeä Casanova. Yksi kadonneista naisista on rikostutkija
Alex Crossin veljentytär Naomi. Cross vannoo jäljittävänsä
Casanovan ja raivaa tiensä tapauksen rikostutkintaan.

Toisella puolella maata Los Angelesissa murhien sarjaa tutkinut
toimittaja löydetään kuolleena. Verkko Alex Crossin ympärillä
kiristyy, kun kaksi sarjamurhaajaa ryhtyy kilpailemaan keskenään
– ja jättää jälkeensä murhien ketjun ympäri maata.

Kuoleman syleily jatkaa hyytävää trillerisarjaa rikostutkija Alex
Crossista. Kirjaan perustuu myös menestyselokuva *Jäähyväiset*
tytölle, jota tähdittää Morgan Freeman.

Yhdysvaltalainen **James Patterson** (s. 1947) on yksi kaikkien
aikojen menestyneimmistä jännityskirjailijoista. Hänen
kirjojaan on myyty yli 400 miljoonaa kappaletta. Patterson on
Guinness World Record -listalla eniten #1 New York Times
-bestsellersijoituksia keränneenä kirjailijana.